

denne Ret, naar han mener, at en Afstemning er saa vigtig, at han maa holde paa denne Bestemmelse i Forretningsordenen om, at Medlemmerne skulle være paa deres Pladser, vil jeg svare, at han ganske vist ikke kan trække Medlemmerne hen paa deres Pladser, men han kan paa Grund af den Orden, det medfører, at Medlemmerne ikke ere paa deres Pladser, udsætte Afstemningen, indtil Medlemmerne ere komne paa deres Pladser, eller til det følgende Møde. Jeg er overbevist om, at det ikke er Noget, der vil ske til daglig, men Bestemmelsen vil staa som en Opmintring til Medlemmerne om at iagttage en vis Orden; den vil staa som en Slags moralsk Tvang, som Formanden ikke behøver at sige Noget til. Det er min Opfattelse, men naar det erede Udvalg ikke vil have det, naar det absolut ikke vil, at vi endogsaa ved Afstemningen over Lovforslag, der kunne have indgribende Betydning for hele Landet, skal gaa det Par Skridt, naar Udvalget vil, at vi skulle spare det Par Trin, for at blive fri for at gaa paa vore Pladser, nu vel, saa faar det være, men saa maa vi ogsaa vente, at Medlemmer endogsaa ved Navneopraab f. Ex. kunne komme til at sige Ja og Nei imellem hinanden, naar de sidde paa forskjellige Pladser. Sekretærene ville anderledes kunne høre Besvarelsen fra de bestemte Personer fra en bestemt Plads. Jeg er tilfredsstillet ved den Forhandling, vi have haft. Man kan jo stemme imod dette som imod alt Andet, hvorved vi ville indføre en vis indbyrdes Orden til Sagernes Fremme. Den erede Ordfører havde det at indvende imod mit Forslag under Nr. 39, at det kunde jo hænde, at et Medlem var kommet pludselig bort uden at have faaet Orlov. Ja, det kan jo hænde, men han kan jo faae Efterbevilling; naar Grundlaget for Orloven er givet, er det sikkert, at han faar Efterbevilling. Men det er jo slet ikke det, som det kommer an paa, at man er borte med Grund. Et Medlem kan jo, naar han rejser bort, paa Veien søge om Orlov. Denne Sag er ingenlunde vigtig. Vort Hverv — og vi lønnes jo derfor i en vis Forstand — burde være, paastaar jeg, lige saa vigtigt som Tolddbetjentens og Kontorfriverens og Andres, men de kunne ikke komme til og gaa fra deres Gjerning, ligesom de ville; der skal være en vis Orden. Vi skulle ikke forlange det af Andre, som vi ikke paa en passende Maade ville fordre af os selv. Saa siger det erede Medlem: Der skal ikke blot meldes Orlov, den skal ogsaa gives. Men veed da det erede Medlem ikke, hvorledes det gaar til? Har han, naar undtages for visse enkelte Tilfælde,

hvor Formanden har formaet et Medlem til paa Grund af Sagens Vigtighed at blive til Stede, nogeninde troet, at Noget undlod at rejse, fordi der blev negtet ham Orlov, naar han ikke selv kom til at indse, at det kunde være betænkeligt? Der behøves jo egentlig ingen Orlovs Tilkjendelse; thi der er jo ingen Straf. Den, der uden Orlov er borte i Maaneder, har det lige saa godt, naar han kommer tilbage, som den, der har været borte med Orlov i 10 Dage. Det er Stillingen, og det er derfor, jeg mente, at vi, naar Stillingen er saaledes, skulde se at holde nogen Orden. Naar der fortælles om Protokoler over Fraværende med Rubrik „med Orlov“ da saae man, hvem der havde opfyldt denne Bestemmelse at søge den høitærede Formand om Orlov og faaet den for at rejse, og vi fik ogsaa at se, baade hvorledes disse Bestemmelser virkede, og hvorledes de overtraadtes, hvilket vilde være en Veiledning for Befolkningen. Jeg skal ikke opholde mig videre derved. Det er selvfølgelig dødsdømt, naar det høie Udvalg ikke vil gaa ind derpaa. Jeg tror, Sandheden er ingen Mand for broget og bør ikke være os for broget, og det er kun Sandhed i Forholdet, som jeg søger. En Afstemning i Begyndelsen af et Møde eller til en vis given Tid under Mødet regner jeg slet ikke paa, den kan ikke i mindste Maade være afgjørende. En Mand kan være til Stede Kl. 1 og gaa til sit Kontor eller til sine Sager Kl. 2 og blive borte hele Tiden. Jeg havde tænkt at foreslaa 6 Sekretærer, men det har jeg af andre Grunde undladt; Sekretærene ville have overordentlig let ved at føre Protokollen over de Fraværende uden Navneopraab, og naar den ligger fremme, og der gjøres Indsigelse, vil det være en let Sag at faae Uoverensstemmelser reitede. Forøvrigt er dette ikke ukjendt i vort Arbeidsliv her; thi i Udvalgene føres der for hvert Møde Liste over, hvilke Medlemmer der ere fraværende. Saaledes blev der i sin Tid ført en Protokol i Hærundervalget, og da jeg maatte føre en Proces i Anledning af Udvalgets Arbejde, fik jeg det Skudsmaal af dem, som saae Protokollen, at noigtigere Protokol fra et Udvalg eller en Kommission havde de ikke set. Hvad Tid Medlemmerne kom og gik, havde Sekretæren optegnet, for at man kunde se, hvilket alvorligt Arbejde der var anvendt af vedkommende Udvalg paa de Sager, der forelaa. En saadan Protokol er ført i forskjellige Udvalg, i alt Fald, hvor Sagen havde nogen Betydning, og af hvad Grund kunde en saadan ikke ogsaa blive ført her i Salen? En saadan Protokol kunde da ligesom Thingets anden Protokol ligge fremme mellem